

SOCIALISTISCH ALTERNATIEF

€1
€2 steunprijs

Nummer 10 - maart-april 2020

WEG MET RUTTE III

De regering Rutte III staat voor een meervoudige crisis. Het neoliberale marktdenken is na veertig jaar versleten geraakt. Het was de kapitalistische oplossing voor de crisis van de jaren '70. Toen waren de uitdagingen voor het kapitalisme de inflatie, de sterke positie van de arbeidersbeweging, de Koude Oorlog. De oplossingen van toen: grootscheepse bezuinigingen en het terugdringen van de arbeidersbeweging zijn de problemen van nu: de overheid geeft zo weinig uit dat het een rem is voor de economie. De werkenden verdienen te weinig om huisvesting te betalen en de economie aan de gang te houden.

DOOR PIETER BRANS, AMSTERDAM

Zelfs de overwinning van het kapitalisme in de Koude Oorlog is in zijn tegendeel verkeerd. China is (met Rusland) een tegenstrever van de VS en West-Europa geworden in plaats van een bron van goedkope arbeidskracht.

Het oppotten van het geld bij de banken en de rijken is nu een probleem en natuurlijk het klimaat. Internationale verhoudingen verslechteren. Voor al deze problemen heeft het kapitalisme geen oplossingen. Ook de Nederlandse regering staat met lege handen en kampt bovendien met uitvoeringsmoeilijkheden zoals in de belastingtoeslagen, de jeugdzorg, zelfs het uitgeven van rijbewijzen is een probleem.

De toverstaf uit het verleden werkt niet meer. Zelfs werkgevers vinden dat de flex is doorgesloten, de landbouwsector (Nederland is de tweede grootste landbouwexporteur in de wereld!) verspreidt een ongehoorde hoeveelheid stikstof, het onderwijs is leeg bezuinigd, bij defensie ontploffen tweedehands granaten in de mortieren en verder

gaan met privatisering kan niet meer... Er is zoveel aardgas uit de grond getrokken dat Groningen begint te verzakken, er zijn te veel kolencentrales gebouwd die nu dicht moeten vanwege de CO2 uitstoot.

Maar het kapitalisme internationaal en ook in Nederland, beschikt over één belangrijke troefkaart. Een soort van schoppenaas... er is geen politiek alternatief. Alle partijen houden het neoliberalisme overeind, soms met een wat groener randje, soms een rood lijntje. De SP, die als enige nog een geluid tegen het neoliberalisme laat horen, heeft keer op keer kansen gemist om een nieuw politiek alternatief voor de werkende klasse te worden. En dan zijn er nog de rechts-populistische partijen. Zij slagen erin van het anti-establishmentgevoel te profiteren, maar in feite zorgen zij met hun racisme er juist voor, dat een ééngemaakte strijd van werkenden, ongeacht afkomst, tegen de werkelijke tegenstanders (de regering en de rijken), moeilijker wordt.

Het gebrek aan een brede arbeiderspartij, democratisch georganiseerd, laat zich steeds duidelijker voelen. Het overal oplaaierende verzet tegen het regeringsbeleid heeft geen politieke stem. Op dit moment is er veel verzet vanuit werkers (m/v) vanuit de publieke sector, vooral onderwijs en gezondheidszorg. Maar ook in veel andere sectoren rommelt het. In de distributie sector, transport, banken en verzekeringsbedrijven, de bouw, overal staan de arbeidsvoorwaarden zwaar onder druk. Tekorten aan arbeidskrachten dreigen. Dat betekent dat ondanks het dempende effect van een economische teruggang, actievoeren in de komende tijd zal lonen.

Daarnaast zijn veel jongeren, scholieren en studenten actief geworden op het gebied van het klimaat. Met een gezamenlijk protest moet het lukken om de regering onder druk te zetten en uiteindelijk weg te krijgen. Weg met Rutte III. Op naar een socialistisch alternatief.

2-Daagse lerarenstaking groot succes, maar strategie naar overwinning ontbreekt

Foto: Willem Croese

Op 30 en 31 januari werd er wederom massaal gestaakt door docenten in het primaire en secundaire onderwijs, omdat de benodigde gelden voor verlaging van de werkdruk, betere faciliteiten en kleinere klassen er nog steeds niet zijn.

DOOR PETER DEN HAAN, LID LEDEN PARLEMENT FNV, OP PERSOONLIJKE TITEL

Al meer dan 2 jaar wordt er volop actie gevoerd in het onderwijs omdat het bezuinigingsbeleid van de afgelopen decennia tot rampzalige tekorten onder het personeel heeft geleid. Lessen moeten worden geschrapt, studierichtingen gesloten en de werkdruk voor het overgebleven personeel loopt op. Na de grootse staking van onderwijspersoneel in november 2018, waar 65000 leerkrachten uit het primaire onderwijs aan meededen, heeft daarna het secundaire en wetenschappelijk onderwijs zich aangesloten. Met vergelijkbare problemen. De door de regering Rutte 3 toegezegde 460 miljoen voor het gehele onderwijs schiet dan ook ruim tekort; het is net de helft van wat nodig is.

Kenmerkend voor de begin van de acties was dat uit een Facebookgroep van 3 docenten deze stakingsbeweging tot ontwikkeling kwam. PO in Actie, zoals de pressiegroep zich noemde kreeg al snel enorm draagvlak onder het onderwijzend personeel, wat tegelijkertijd natuurlijk ook een weerspiegeling is van de bestaande vakbondsorganisaties in het onderwijs, met name de Aob. De vergelijkingen met het verplegend personeel; de Witte Woede en NU '91 dringen zich op; bijna spontaan ontstaat om de reguliere vakbonden heen, een grote protestbeweging.

Eind 2019 werd dit gebrek aan vertrouwen ook weerspiegeld in de ontwikkelingen rond PO in Actie, Leraren in Actie en de Aob. Toen zonder raadpleging de Aob akkoord ging met een eenmalig bedrag van 460 miljoen, in plaats van de geëiste 423 miljoen per jaar structureel en de acties werden afgeblazen, leidde dit tot enorme protesten onder de achterban en bij PO in Actie en Leraren in Actie. De Aob-voorzitter Liesbeth Verheggen moest opstappen en de acties gingen alsnog door.

Maar na de geslaagde 2-daagse actie in januari, is een nieuwe patstelling bereikt en een concrete strategie om alsnog te winnen ontbreekt. Het voorgestelde actiemodel; om elke derde donderdag

in de maand een actie te voeren, totdat er nieuwe verkiezingen zijn in 2021 en dan maar te hopen dat in een nieuwe regeringscoalitie wel voldoende geld wordt uitgetrokken, is een recept om de beweging uit te putten en te demoraliseren. Ten eerste, omdat er aan de huidige situatie niets verandert. Het maakt de repeterende acties meer een beweging om regelmatig stoom af te blazen. Terwijl er geld is om de problemen op te lossen. Het kabinet Rutte wil echter haar overschot van 14 miljard euro naar de banken overmaken.

Een concrete campagne voor structurele gelden, vanuit de leerkrachten en ondersteund door de gebruikers, ouders en leerlingen/studenten, gekoppeld aan solidariteitsacties vanuit de bevolking zullen de benodigde druk kunnen creëren om de regering tot toegeven te dwingen. Helaas is door het pensioen en aow-akkoord de vakbondsleiding steunpilaar van het kabinet geworden en in plaats van offensief haar eisen af te dwingen, heeft ze zichzelf in een positie van nederige smeekbedes geplaatst. De door Koolmees geredde polder in juni 2019 is slecht nieuws voor alle werknemers; de race naar de bodem is niet gekeerd en ondanks dat Rutte 3 lippendienst verleent aan allerlei sociale verbeteringen (de lonen moeten omhoog; we moeten meer investeren in onderwijs, huisvesting, enz., enz.) komt daar in de praktijk niets of nauwelijks iets van terecht. Ze blijven even onbetrouwbaar voor ons als ze al waren. Niet voor niets zijn ze het uitvoerend comité van de bezittende klasse; de grootaandeelhouders en multinationals.

De oplossing voor deze problemen ligt in een gezamenlijke campagne van het onderwijs en overige sectoren tegen de marktwerking en het neoliberale beleid. De positie van Rutte 3 lijkt sterk, maar is wankel. Ze zijn afhankelijk van de gedoogsteun van PvdA en Groen Links in de 1e kamer, zoals bleek in juni 2019, waar "kunduzcoalitie 2" tot stand werd gebracht. Dit soort volksfrontpolitiek, wellicht ook voortkomend uit een 'cordon sanitaire' om partijen als FvD, PVV, maar ook SP en 50-plus buiten het pluche te houden, is rampzalig voor de arbeidersbeweging. Het is een recept op toekomstige aanvallen op de nog overgebleven verworvenheden en een verdere afbraak van de strijdbaarheid en de solidariteit. Juist in de bundeling van krachten kan rechts gestuit worden, zoals in de VS en in Frankrijk, maar ook Spanje en Portugal tot op zekere hoogte aantonen. Voor een strijdbare vakbeweging. Daar ligt de weg vooruit.

8 MAART INTERNATIONALE VROUWENDAG

De plaats van de vrouw is in de strijd!

Chili, Soedan, Algerije, Libanon, Irak, Iran, Catalonië, maar ook Hongkong, Ecuador, Haïti, enz.: indrukwekkende massabewegingen overspoelen meer dan twintig landen. Een van de gemeenschappelijke factoren in deze wereldwijde opstand is de plaats die jongeren en vrouwen innemen: in de voorste gelederen van de strijd.

DOOR BARBARA VEGER, ROTTERDAM

Specifieke strijdbewegingen spelen op elkaar in en versterken elkaar. De geschiedenis leert ons dat het vaak de minst georganiseerde lagen van de arbeidersklasse – vrouwen, jongeren, migranten – zijn die als eerste de strijd aangaan. Het zijn inderdaad die lagen die het hevigst worden aangevallen door het kapitalistische systeem. In Algerije, Soedan, Libanon en Irak lopen vrouwen, naast jongeren, voorop in de strijd. Doordat zij nog harder werden getroffen door de crisis bij gebrek aan openbare diensten en de ineenstorting van de economie, waren zij vanaf het begin betrokken. Tijdens de revolutionaire bewegingen in Noord-Afrika en het Midden-Oosten in 2011 organiseerden mannen cordons om de veiligheid van vrouwen te garanderen tegen reactionaire krachten op de demonstraties. Momenteel hebben vrouwen in Soedan dergelijke cordons georganiseerd om het leger te blokkeren. Het is tijdens de strijd dat de behoefte aan eenheid van de klasse het duidelijkst wordt en dat verschillen in gender en sektarische, regionale of generatiegebonden verdeeldheid overkomen worden.

Het geweld tegen vrouwen neemt dramatische proporties aan naarmate de sociale crisis harder om zich heen grijpt. In Sao Paolo steeg het aantal moorden op vrouwen vorig jaar met 44%! Geweld tegen vrouwen kan echter ook leiden tot enorm verzet, zoals we zagen bij de massale beweging in Zuid-Afrika vorig jaar. Maar ook in het “rijke Westen” worden vrouwen dubbel hard getroffen: zij zijn oververtegenwoordigd in sectoren waar fors in gesnoeid wordt, zoals onderwijs, zorg... Door de afbouw van ouderenzorg, kinderopvang ed. moeten vooral vrouwen steeds meer zorg op zich nemen voor ouderen, zieken, kinderen... Daarnaast is er nog het groeiende seksisme en geweld tegen vrouwen, en in sommige landen, zoals Polen en de VS, de aanvallen op het recht op abortus... En ook in het Westen komen vrouwen in opstand: van de lerarenstakingen in de VS maar ook in Nederland, tot de vrouwenstaking in Polen tegen aanvallen op het recht op abortus, de massale acties in Spanje op Internationale Vrouwendag, enz. Ook dit jaar belooft Internationale Vrouwendag weer een dag te worden van massale bewegingen wereldwijd.

De rol van onze organisatie

Een historische overwinning werd in 2018 in Ierland geboekt, toen in een referendum 2/3 van de bevolking voor het intrekken van het verbod op abortus stemde. Onze zusterorganisatie Socialist Party en de door haar opgezette socialistisch feministische campagne ROSA, speelden een belangrijke rol. Hoe groot de verandering die door het

referendum aan het politieke establishment wordt opgedrongen precies is, wordt pas echt duidelijk wanneer men bedenkt dat het nog maar vijf jaar geleden is dat een wet aangenomen werd, die onder andere inhield dat iedereen die zich schuldig maakte aan het verstrekken van een abortus tot 14 jaar celstraf kon krijgen. Sinds 2014 hield het Ierse ROSA zich bezig met het opzetten van grootschalige acties om een bewustzijn te creëren omtrent de abortuspillen, die, hoewel illegaal in Ierland, compleet veilig zijn en helemaal zelf toegediend kunnen worden. Deze campagne was cruciaal in het behalen van het recht op abortus.

Ook het parlement werd gebruikt als platform om voor vrouwenrechten op te komen. Niet alleen rond de kwestie van abortus; ook tegen “victim blaming” in verkrachtingszaken. Toen in een rechtszaak over de verkrachting van een 17-jarig meisje de advocaat van de dader het argument gebruikte dat het slachtoffer uit was geweest op seks omdat ze een string droeg, hield parlamentslid Ruth Coppinger van de Socialist Party tijdens het debat in het parlement een string omhoog en vroeg: “betekent dit dat ik toestemming geef voor seks?” De interventie van Ruth vond een brede weerklank in de nationale media. Er was tevens internationale mediabelangstelling tot zelfs CNN aan toe. Daarmee versterkte ze de acties op straat, vaak ook door ROSA georganiseerd.

Ook in andere landen staan onze zusterorganisaties vaak voorop in de strijd tegen seksisme. In België heeft onze zusterorganisatie LSP ook een campagne ROSA opgezet. Recent was ROSA in staat de kwestie van seksisme breed onder de aandacht te brengen, door een video naar buiten te brengen van een lezing door Jeff Hoeyberghs, die met het meest ranzige seksisme en racisme doorspekt was, aan de universiteit van Gent. Ook werden twee protestacties georganiseerd aan de universiteit. Hoeyberghs was uitgenodigd door het KVHV (Katholiek Vlaams Hoogstudentenverbond), een broeinest van extreemrechts. ROSA eiste van de universiteit dat ze dit soort ranzige vrouwenhaat geen platform zou geven. In geen tijd ging het filmpje viraal. De Nederlandstalige en Franstalige versie werden samen meer dan 1,5 miljoen keer bekeken. De Franstalige versie verspreidde zich ook snel in Frankrijk en Québec.

Wil je met ons meevechten tegen seksisme en voor een socialistische maatschappij met werkelijke gelijkheid? Sluit je dan bij ons aan!

Noch Washington, noch Teheran

Sta op tegen het imperialisme in het Midden Oosten

Op 3 januari hield het Midden Oosten opnieuw zijn adem in of er een oorlog zou uitbreken. Na de moord op de topgeneraal Qassem Soeleimani door de VS, brachten de internationale media artikel na artikel uit over de mogelijkheid van oorlog. Aan de ene kant verdedigden rechtse Amerikaanse media Trumps agressieve politiek tegen Iran, terwijl aan de andere kant sommige “linksen” en onafhankelijke media het Iraanse regime portretteerden als een slachtoffer van het foute Amerikaanse buitenlandse beleid – een strijdend land in het Midden Oosten dat zich moet voegen naar de grillen van een agressieve imperialistische staat.

DOOR CHARLES BARKLEY

Dit is problematisch, omdat het faalt het evenzeer verwerpelijk Iraanse beleid in het Midden Oosten duidelijk te maken. Wij staan rotsvast tegen elke vorm van imperialisme, dat de oorzaak is van het lijden van miljoenen mensen in het Midden Oosten en in de hele wereld, of het nu Saoedi Arabisch, Amerikaans, Russisch of Iraans imperialisme is.

De Islamitische Republiek Iran is in veel opzichten een strijdend land dat zich geïsoleerd gevoeld heeft sinds de omverwerping van het marionettenregime van de Sjah. Na de revolutie van 1979 verklaarde Saddam Hoesseins Irak, geholpen met wapens en geld door de VS, vrijwel onmiddellijk Iran de oorlog. Die duurde 8 jaar en kostte meer dan een half miljoen levens aan beide kanten. In de 90'er en 2000'er jaren zagen we een groei van terreurgroepen, zoals Al-Qaeda en IS, met een duidelijke anti-sjiitische en anti-Iraanse agenda. Deze werden deels gefinancierd door Saoedi Arabië en Turkije, de belangrijkste concurrenten van Iran in de regio. Daardoor werd het gevoel van isolatie in Iran, waar de meerderheid sjiitisch is, versterkt, alsmede de paranoïde houding van het theocratische regime. Voortdurende anti-Iraanse retoriek en beleid vanuit Saoedi Arabië gedurende de laatste tientallen jaren hebben deze gevoelens alleen maar versterkt. Dit verklaart deels de opkomst van een meer agressief Iran, dat zijn invloed in de regio probeert te versterken.

Op dit moment zijn er door Iran gesteunde militias in de meeste conflicten in het Midden Oosten, waarbij de gedode Soeleimani vaak een centrale rol speelde bij het versterken van de invloed van Irak. Het beste voorbeeld van Soeleimani's rol is zijn steun aan het regime van Bashar Al-Assad in de Syrische burgeroorlog; Soeleimani werd beschuldigd van het afslachten van ontelbare burgers. Terwijl internationale media verslag hebben gedaan van het uitbreken van woede over de moord op Soeleimani, hebben ze de uitlatingen van geluk genoeurd die plaatsvonden in veel gebieden in het Midden Oosten; mensen vierden de dood van een man die veel ellende en dood bracht. Soeleimani was een slachter, verantwoordelijk voor de onderdrukking en executie van ontelbare mensen, zowel in Iran als in de regio. Zijn stellingname tegen het Amerikaans imperialisme werd slechts ingegeven door de honger naar macht van zijn eigen regime, en op geen enkele manier vertegenwoordigde hij de belangen van de onderdrukte massa's in het Midden Oosten.

Ook wordt de dood van Soeleimani gebruikt door het Iraanse regime als propagandamiddel om een beeld te scheppen van een welwillend Iraans regime dat het slachtoffer is van Westers interventionisme. Dit op zijn beurt moet dienen om de wrede uitbuiting van de Iraanse massa's, en de scherpe onderdrukking van politieke onvrede, te rechtvaardigen, tijdens een periode van diepe systeemcrisis in de regio. In feite worden de protestbewegingen in Iran, die geprovoceerd worden door de ineenslopende economie van het land, afgeschilderd door het regime van de Mollahs als agenten van het Westers imperialisme. Op deze manier rechtvaardigen ze het wrede neerslaan van de beweging door de Iraanse veiligheidsdiensten, waarbij zo'n 1000 mensen vermoord werden en tienduizenden gewond raakten. Tegelijkertijd probeert het Iraanse regime de mas-

sabeweging in Irak te portretteren als anti-Westers, maar Iraakse arbeiders hebben actief verandering geëist van het corrupte en sektarische systeem in Irak, en een einde aan zowel Iraanse als Amerikaanse interventie in het land.

Dit betekent natuurlijk niet dat de VS schone handen hebben. Hun misdaden tegen burgers in het Midden Oosten zijn goed gedocumenteerd en zij hebben een groot aandeel in de verantwoordelijk voor de ellende van miljoenen in het Midden Oosten. Daarom moeten we opstaan tegen zowel het Amerikaanse als het Iraanse imperialisme. We moeten begrijpen dat alle imperialistische machten slechts proberen hun nationale economische elites te verrijken ten koste van de uitgebuite werkende massa's. Het kapitalistische systeem heeft steeds weer bewezen niet in staat te zijn voor blijvende vrede in het Midden Oosten te zorgen, omdat de nationale en internationale elites steeds weer in conflict komen en de regio in oorlog en ellende meetrokken. Slechts door het instellen van de democratische controle door de werkenden en de onderdrukten en het verwerpen van het door winst gedreven systeem kunnen we de voortdurende conflicten tot een einde brengen en de religieuze en etnische verdeeldheid die ze doen opvlammen overkomen. Daarom kunnen we alleen solidair zijn en onze steun geven aan de onderdrukte massa's die nu in opstand komen om een einde te maken aan dictaturen en sektarische regimes, en een betere toekomst willen creëren.

Revolutie!
 قَرَوْت
 تشگاو، بالقان

Frankrijk: bouw de stakingsbeweging tegen de regering verder op!

De beweging is al aan de gang sinds 5 december. De Franse arbeidersklasse begrijpt duidelijk dat het er bij de pensioenhervormingen om gaat om mensen langer te laten werken voor lagere pensioenen. De enige winnaars van de hervormingen zouden de privépensioenfondsen zijn. Als gevolg heeft de meerderheid van de publieke opinie de stakingsbeweging voortdurend gesteund, een stakingsbeweging zoals we die niet meer gezien hebben sinds mei 1968! Er zijn niet alleen 3 dagen van nationale staking geweest met demonstraties van meer dan een miljoen mensen, maar ook talloze acties van collectief verzet en opmerkelijk lange stakingen, met verschillende sectoren die langer of korter in actie zijn geweest, soms weken, soms maanden, bij de spoorwegen, de gezondheidszorg, onderwijs, brandweer, energie, raffinaderijen, havens en in de culturele sector.

DOOR PEDRO, EINDHOVEN

Dit is een duidelijke weergave van de kracht van de arbeidersklasse en zijn vermogen om de samenleving over te nemen. Maar helaas duren stakingsbewegingen niet voor altijd en het zal niet mogelijk zijn om het niveau van mobilisatie vol te houden als er geen nieuwe sectoren zich bij de staking voegen. De beweging vereist uitbreiding van de staking, bij voorkeur in de vorm van een algemene staking van onbeperkte duur met democratische besluiten over de voortzetting ervan. Daarom is het van vitaal belang dat vakbonden oproepen tot algemene ledenvergaderingen om het succes van de beweging te bediscussiëren.

De beweging is een enorme inspiratie voor de arbeiders om zich te herpakken na de nederlagen uit het verleden; er zijn al veel meer sectoren bij betrokken dan bij de acties tegen de nieuwe arbeidswet in 2006. Het is belangrijk om deze tendens door te zetten. Vakbonden en arbeiders moeten ledenvergaderingen organiseren in de bedrijven en in de buurten en in de sectoren die nog niet bij de strijd betrokken zijn.

De staking kan alleen veralgemeniseren als hij een politiek karakter

aanneemt: tegen het regeringsbeleid van Macron dat de rijken bevoordeelt, tegen de regering en het systeem. De vergaderingen moeten niet alleen discussiëren over het succes van de staking maar ook verder gaande eisen stellen op het gebied van lonen, baanzekerheid, volledige werkgelegenheid en openbare diensten op basis van behoeften. Strijd is nodig tegen de ongelijkheid en voor de nationalisatie van sectoren die nodig zijn voor een democratisch geplande economie die werkt op basis van duurzaamheid. Dit zou de basis leggen voor een socialistisch alternatief. Een massale arbeiderspartij is nodig die de verschillende elementen van de beweging verenigt en opkomt voor een arbeidersregering. In de huidige internationale context, waarin massale strijd ontstaat op verschillende continenten, zou een succesvolle strijd in Frankrijk een inspirerend voorbeeld zijn dat niet lang alleen zou blijven staan.

Nog steeds geen regering in België: arbeidersbeweging mag politiek niet aan politici overlaten!

In december 2018 viel het kabinet-Michel in België. De rechtse regering voerde een hard bezuinigingsbeleid en werd daar in de verkiezingen van mei 2019 voor afgestraft. Ruim een jaar nadat de regering viel, is er nog steeds geen nieuwe. De redenen voor deze politieke crisis worden gezocht in specifiek Belgische zaken zoals de verschillen tussen Franstaligen en Nederlandstaligen, het grote aantal partijen of de wijze waarop het federale stelsel is opgebouwd. Dat is kort door de bocht: in zowat alle ontwikkelde kapitalistische landen is er sprake van politieke crisis. De onderliggende oorzaak is de toenemende ongelijkheid terwijl alle gevestigde partijen voor een zelfde bezuinigingsbeleid staan. Als democratie beperkt wordt tot stemmen voor wie de beste reclamecampagne voert om vervolgens slechts enkele punten en komma's in het bezuinigingsbeleid te veranderen, is het niet verwonderlijk dat er weinig enthousiasme is onder de bevolking.

DOOR GEERT COOL, LSP BELGIË

De werkkenden en hun gezinnen hebben in alle delen van België dezelfde problemen: wonen wordt onbetaalbaar, armoede neemt fors toe, er is een zorgcrisis, ... Het ongenoegen is overal op dezelfde oorzaken gebaseerd, maar het uit zich op het politieke terrein anders. Langs Franstalige kant is er een opmars van de linkerzijde, met de PTB/PVDA (Partij van de Arbeid) die in de peilingen op 16,5% staat in Wallonië. In Vlaanderen dreigt het Vlaams Belang

fors te groeien, na vooruitgang in de verkiezingen is de extreemrechtse partij in de peilingen nu de grootste. Dit alles zou een regeringsvorming na nieuwe verkiezingen nog moeilijker maken: het traditionele centrum verliest steeds meer terrein.

De arbeidersbeweging moet zelf de politieke agenda bepalen. Er zijn enorme uitdagingen inzake sociale bescherming van de werkkenden en hun gezinnen. Maar als de werkkenden dit niet op de agenda zetten, horen we zeker in Vlaanderen alleen maar spreken over vluchtelingen, asielcentra of andere hoofddoeken. Extreemrechts speelt daarop in en doet zich 'sociaal' voor: sociale tekorten bij het 'eigen volk' zouden opgelost worden door het af te nemen van nieuwkomers. Waar extreemrechts aan de macht kwam, blijkt dat enkel het racisme en het geweld gerealiseerd worden. Uiteindelijk keert extreemrechts zich ook tegen de armen van het 'eigen volk'.

De vooruitgang van PVDA is belangrijk: voortaan worden de zorgen van gewone gezinnen ook gehoord in het parlement. Onze eisen worden er vertolkt, tot grote ergernis van de traditionele partijen. Dit koppelen aan mobilisatie is noodzakelijk en mogelijk. Na een oproep van de socialistische vakbond ABVV/FGTB betoogden op 28 januari nog 20.000 mensen in Brussel voor het behoud en uitbreiding van de sociale zekerheid. Een brede mobilisatie rond onze eisen is nodig, waarbij we dit het beste koppelen aan een offensief programma van maatschappijverandering. Om onze sociale verworvenheden te verdedigen en er nieuwe af te dwingen, is niet alleen strijd nodig maar ook een perspectief van een socialistische samenleving.

Waarom wij lid zijn geworden van Socialistisch Alternatief

Alex:

“Tijdens mijn bachelor-studie kreeg ik het vak “politics”, en dit hielp mij om mijn ogen te openen voor de werkelijke problemen in de wereld. Ik kwam al snel tot de conclusie dat het kapitalisme de oorzaak was van de meeste problemen in de wereld en enorme onderdrukking betekent van de werkende klasse. Het kapitalistische systeem wordt gebruikt om de positie van de rijken te bevorderen ten koste van de werkenden over de hele wereld. Ik zocht een organisatie die mijn visie deelde en naar actie en oplossingen streefde. Toen kwam ik Socialistisch Alternatief tegen en zag meteen dat zij dezelfde ideeën en visie hadden als ik. Ik werd ook aangetrokken door het internationale karakter van Socialistisch Alternatief, want het kapitalisme is niet een lokaal probleem en kan alleen maar bestreden worden met een internationalistische benadering.”

“De rooie Zaankanter”:

“Voor sommigen is het een cliché, namelijk ‘de verdeeldheid van links is de kracht van rechts’. De sociaaldemocraten van de PvdA dachten hun socialisme bereikt te hebben door scherpe kantjes van het kapitalisme af te halen en de communisten van de CPN hielden het niet vol om tegen het kapitalisme te vechten, zij verdwenen van het toneel. Linksnoemende partijen verenigden zich in GroenLinks tot een sociaalliberale club. De SP groeide tot een grote partij, maar die omarmde uiteindelijk óók de sociaaldemocratie wat enorm ledenverlies opleverde. De FNV is als grootste vakbond eveneens verzwakt. Intussen wrijven kapitalisten in hun handen en de marktwerking binnen hun ‘neoliberale’ stroming laat het volledig afweten. Erger racistische en fascistische clubs groeien hierdoor. De polarisatie is compleet en de arbeidersklasse laat zich uitspelen. Als je dit niet wil zoek je geestverwanten om elkaar te inspireren door klassenstrijd te voeren, dan is het Socialistisch Alternatief een juiste stap.”

Charles Barkley:

“Verandering is altijd persoonlijk en heeft verschillende betekenissen voor verschillende mensen. Voor mij gold, dat ik me uiteindelijk realiseerde dat mijn onvrede met de maatschappij zijn oorsprong had in hoe het neoliberalisme de gemeenschap heeft scheefgetrokken door een maatschappij van individuen te scheppen die allemaal met elkaar concurreren. Ik denk dat dit moet veranderen, dat mensen weer samen moeten komen. Dit is waarom ik me aangetrokken voelde tot International Socialist Alternative. Het is een gemeenschap van werkenden van over de hele wereld die samen vechten voor blijvende verandering. Een blijvende verandering die een eerlijke maatschappij zal creëren voor allen, een maatschappij waarin mensen zij aan zij staan. Natuurlijk zijn er andere organisaties die werken aan de gemeenschap, maar zij falen er in om te breken met kapitalisme en neoliberalisme, die de fundamentele reden zijn dat mensen niet verenigd zijn.”

Vecht met ons mee voor een socialistische wereld!

International Socialist Alternative (ISA, voorheen CWI) is een wereldwijde organisatie van werkenden, jongeren en al diegenen die worden onderdrukt door het kapitalisme en imperialisme en die strijdt voor een socialistische wereld. Het tijdperk van het neoliberale kapitalisme en globalisering heeft geresulteerd in een nooit eerder geziene ongelijkheid en uitbuiting. De rijkste 8 mensen op de planeet bezitten inmiddels evenveel als de armste 50% van de wereldbevolking. De klimaatverandering vraagt om urgente actie, waartoe het kapitalisme niet in staat is. De massale armoede, uitbuiting, oorlog, klimaatcatastrofes en conflicten die het waarmerk zijn van het kapitalisme van vandaag de dag, kunnen alleen beëindigd worden door democratische planning van de economie door werkende mensen, gebaseerd op de nationalisatie van de grote multinationals en financiële instellingen. Een systeem dat nieuwe technologie en menselijk vakmanschap zal gebruiken om de behoeften van de hele bevolking en de planeet te dienen, in plaats van de winsten van de rijkste 1%.

International Socialist Alternative vecht tegen uitbuiting, onderdrukking en elke discriminatie gebaseerd op gender, seksuele oriëntatie of afkomst, en tegen nationale onderdrukking. We vechten voor de eenheid van alle werkenden in een wereldwijde strijd tegen het kapitalisme en imperialisme. Het CWI steunt het opbouwen van massapartijen van de werkende klasse om alle werkenden te verenigen in een strijd om hun belangen te verdedigen en zich tegen het kapitalisme te verzetten. We vechten om Marxistische partijen op te bouwen met een revolutionair socialistisch programma, om het kapitalisme in elk land en internationaal te verslaan. ISA is georganiseerd in meer dan 30 landen op alle 6 continenten, in een gemeenschappelijke strijd voor een socialistisch alternatief. Op www.internationalsocialist.net kan je ons programma, commentaar en verslagen vinden van onze strijd en die van werkenden over de hele wereld. We roepen diegenen op die het eens zijn met de noodzaak een massa socialistisch alternatief op te bouwen, om zich bij ons aan te sluiten! **Socialistisch Alternatief is de Nederlandse afdeling van ISA.** Lees meer over ons op onze website: www.socialistischalternatief.nl of neem contact met ons op: email: info@socialistischalternatief.nl.

Historische verkiezingen in Ierland

De landelijke verkiezingen in Ierland waren een historische gebeurtenis. De recente verkiezingen lieten de snelle opkomst zien voor Sinn Fein, het kreeg het grootste deel van de stemmen met 24,5%. Het was de tweede keer dat de belangrijkste kapitalistische partijen Fianna Fail en Fine Gael de 50% van de stemmen niet haalden. In deze verkiezingen behaalden ze gezamenlijk niet meer dan een historisch dieptepunt van 43,3%. Dit laat zien dat de bevolking van Ierland verlangt naar echte veranderingen.

DOOR ALEX (DEN HAAG)

De situatie in Ierland lijkt op die van veel kapitalistische landen in Europa: een hoog niveau van economische ongelijkheid en een gebrek aan oplossingen voor de klimaatverandering. Dit laat de vraag open of er echte systeemveranderingen zullen komen omdat Sinn Fein en de Groenen een coalitie met de partijen waarop het kapitalisme gebaseerd is (Fianna Fail, Fine Gael), niet uitsluiten. Als Sinn Fein een coalitie aangaat met Fianna Fail en Fine Gael zou dat een verraad betekenen aan de arbeidersklasse en haar strijd voor een volledige losmaking van het kapitalistische systeem. Sinn Fein heeft bovendien aangegeven dat hun programma onderhandelbaar is, wat nog meer zorgen geeft.

De stemming die ontstond voor echte verandering uitte zich voornamelijk in een groei in steun voor Sinn Fein omdat dat de grootste politieke kracht was die gezien werd als een kracht die buiten het politieke establishment staat. De algemene context van de verkiezingen was erg anders dan in 2016. Toen was er net een massabeweging tegen de waterbelasting geweest, waarin onze zusterorganisatie Socialist Party een grote rol speelde. De beweging eindigde in een overwinning en dit vergrootte het zelfvertrouwen van gewone mensen. Maar sindsdien is er een teruggang geweest van actieve betrokkenheid in strijd, met uitzondering van de beweging voor intrekken van het verbod op abortus in 2018. Daardoor

was deze verkiezing moeilijker voor organisaties die zich baseren op het opbouwen van actieve campagnes en mensen daarbij te betrekken.

Solidarity, waar onze eigen zusterorganisatie, de Socialist Party, deel van uitmaakt, had succes met de campagne om Mick Barry opnieuw te verkiezen. Dat is geweldig nieuws. Mick heeft altijd duidelijk een stem gegeven aan de arbeidersklasse en we hopen dat hij doorgaat met dit fantastische werk. Helaas slaagde Ruth Coppinger er niet in haar zetel in Dublin West te behouden, zij kwam slechts een paar honderd stemmen te kort. Wij zijn ervan overtuigd dat Ruth haar stem zal blijven verheffen voor de arbeidersklasse.

Felicities moet ook naar de andere parlementsleden die uitkwamen onder de vlag van Solidarity-People before Profit en herkozen zijn. Richard Boyd Barret, Brid Smith, Gino Kenny en Paul Murphy en tenslotte ook anderen zoals Joan Collins en Thomas Pringle.

De houding van de Socialist Party is dat de Groene Partij en Sinn Fein een coalitieregering met Fianna Fail en Fine Gael moeten uitsluiten. Wij zijn van mening dat een regering die is samengesteld uit elementen uit deze partijen niet in staat zou zijn om de echte veranderingen tot stand te brengen die de mensen zo absoluut nodig hebben. De enige functie van Fianna Fail of Fine Gael is het doorzetten van de status quo en het bevorderen van de belangen van de klasse van kapitalisten. Het uitsluiten van zo'n coalitieregering betekent niet noodzakelijkerwijs dat er nieuwe verkiezingen nodig zijn. Er zijn een groot aantal onafhankelijke kandidaten die in de loop van de tijd de gevestigde partijen hebben gesteund. Het is waarschijnlijk dat zij met hen een regeerakkoord zullen sluiten.

Het is onwaarschijnlijk dat er een alternatieve regering tot stand zal komen. Maar om echt verandering door te voeren is het nodig dat er 100.000 betaalbare huizen worden gebouwd om de woningnood te bestrijden. Een minimumloon van 15 euro en het wettelijk recht voor alle arbeiders om zich te laten vertegenwoordigen door een vakbond van hun keuze zijn noodzakelijk. Alle vormen van privatisering moeten beëindigd worden en grote investeringen zijn nodig in de publieke sector.

De scheiding tussen kerk en staat moet worden doorgevoerd en er moet een einde komen aan alle beleid dat de spanningen en sektarische verdeeldheid vergroot. Het streven moet de vereniging van Noord- en Zuid-Ierland zijn, gebaseerd op de belangen van de arbeidersklasse.

Het valt niet te zeggen waaruit de uitkomst van de verkiezingen zal bestaan, maar het is wel duidelijk dat de bevolking van Ierland heeft aangegeven dat zij de gevestigde orde en gevestigde partijen verwerpt. Zij zijn klaar voor en verwachten daadwerkelijke veranderingen

Het valt niet te zeggen waaruit de uitkomst van de verkiezingen zal bestaan, maar het is wel duidelijk dat de bevolking van Ierland heeft aangegeven dat zij de gevestigde orde en gevestigde partijen verwerpt. Zij zijn klaar voor en verwachten daadwerkelijke veranderingen.

Mick Barry bij de bekendmaking dat hij verkozen was in Cork North Central

SOCIALISTISCH ALTERNATIEF

Nummer 10. Maart-april 2020

SHELL: BLOEDOLIE, BLOEDGELD

Sinds het begin van de klimaatbeweging is de druk op de Nederlandse regering enorm opgevoerd. De mobilisaties van met name jongeren, maar niet alleen van hen, hebben de regering-Rutte gedwongen om opnieuw te verklaren dat zij aktie zullen ondernemen rond de klimaatcrisis. Echter, het kabinet weigert nog steeds met een serieuze programma van groene transitie voor de Nederlandse economie te komen. Ze blijft ineffectieve en vage beleidsmaatregelen naar voren brengen om voor zichzelf tijd te winnen en de beweging te ondermijnen.

DOOR EUGENIO MARGLIANO

In feite zijn de plannen van de regering er voornamelijk op gericht de belastingbetalers op te laten draaien voor de ecologische transitie, en polarisatie te bevorderen, bijvoorbeeld rond de stikstofcrisis, met boeren aan de ene kant en klimaatactivisten aan de andere kant. Tegelijkertijd bewijzen de enorme subsidies voor de fossiele brandstofsector aan wiens kant de regering staat: de kant van de multinationals, fossiele brandstofgiganten en massale vervuilers, waarvan het meest sprekende voorbeeld wel Koninklijke Shell is.

Shell staat momenteel nummer drie op de wereldranglijst van bedrijven met de hoogste omzet en nummer negen van de meest vervuilende bedrijven ter wereld. Shell nam tussen 1988 en 2015 1,67% van de wereldwijde industriële broeikasgassen voor zijn rekening. Het is voor een groot deel aan Shell te wijten dat Nederland de tweede grootste producent en exporteur van fossiele brandstoffen is en op de vijfde plaats staat van CO₂ uitstoot per hoofd van de bevolking. In feite kwamen in 2017 82,7% van de Nederlandse broeikasgassen van de energiesector, terwijl groene energie maar 10% van de nationale energie consumptie uitmaakte. Shell claimt een “klimaatleider” van de oliebedrijven te zijn, maar besteedt maar een onbelangrijke fractie van zijn omzet aan ontwikkeling van groene energie. Tegelijkertijd spendeert het honderden miljarden aan fossiele brandstofprojecten.

Verder is Shell berucht voor zijn gewetenloze methoden en neokoloniale benadering. Recent nog was er internationale aandacht voor meerdere rechtszaken waarbij Shell wordt aangeklaagd vanwege zijn operatie in Nigeria. De aanklachten houden onder meer in corruptie, vernietiging van het milieu en medepllichtigheid aan marteling en executie van milieu-activisten door het Nigeriaanse leger.

De groeiende klimaatcrisis maakt de urgentie om de bronnen van wereldwijde vervuiling aan te pakken steeds duidelijker. De fossiele brandstoffenindustrie is in de kern van deze crisis en een extreem voorbeeld van het uitbuitende en vernietigende karakter van het kapitalisme. De klimaatbeweging in Nederland kan niet langer de rol van de energiesector negeren en moet dus een radicaal programma naar voren brengen, om de economie fundamenteel te veranderen naar een economie waar de behoeften van de meerderheid belangrijker zijn dan de winsten van enkelen.

DAAROM EISEN WIJ:

- * De nationalisatie van de energiesector onder democratische controle van de werkenden
- * Stop subsidies voor fossiele brandstoffen en investeer massaal in duurzame technologie
- * een rechtvaardige transitie naar groene banen voor werkenden in de energiesector, met behoud loon en arbeidsvoorwaarden
- * Gratis en beter openbaar vervoer

We roepen alle scholieren, studenten en werkenden op om zich aan te sluiten bij de beweging om samen een betere wereld op te bouwen! We hebben een wereld te winnen!

Doe mee met de “Shell Must Fall” campagne;
29 februari: Klimaatmars Utrecht
3 April: Internationale Klimaatstaking, Utrecht